Joulupukin kirjelaatikko Tästä joulusta tulisi erilainen, oli Artturi Huopikas päättänyt. Ajatus oli alkanut itää jossakin aivosopukassa jo alkusyksystä, mutta unohtunutkin jo myöhemmin. Unohtunut ajatus oli, noustakseen sitten esiin entistäkin selkeämpipiirteisenä, jossakin tuossa marraskuun alkupuolella. Yksineläjähän Artturi oli ollut aina ja yksinäisiä olivat olleet myös Artturin joulut. Haikeana oli hän seuraillut ihmisten hyörinää jouluvalmisteluissaan. Kaikenlaista krääsää sitä piti ihmisten lahjojen hankinnan lisäksi jouluksi kerätä Paitsi oli Artturi jäänyt joulun iloista. Ei ollut hänellä ketään kelle lahjaa ostaisi, tai keneltä sellaisen saisi. Haikein mielin oli Artturi seurannut kanssaihmistensä jouluvalmisteluja. Pieni muovikuusi oli hänelle riittänyt ja muutama kynttilä, sekä kaupasta ostettu piparipaketti. Ehkä sentään joulutunnelman luojaksi pala valmiskinkkua ja lanttulaatikkorasia tuli hankittua. Vaan tänä jouluna puhaltaisivat toisenlaiset tuulet. Ei Artturi itseään ajatellut, hän havaitsi, että oli muitakin, joille ei joulun iloja riittänyt. Ehkäpä hän voisi sentään tuolle asialle tehdä edes pikkuriikkisen, sillä aikaahan hänellä oli joulunseutuna. Aikaahan oli. Marraskuun loppupuolella Artturi nakerteli työpaikallaan vanerisen postilaatikon, jonka huolella silotteli ja terävät kulmat pyöristeli. Maalasi sitten sen kirkkaan joulunpunaisiksi. Viimeisteli vielä työnsä kirjoittamalla laatikon kupeeseen puhtaan valkoisella maalilla tekstin. ”Joulupukinkirjelaatikko.” Artturi kävi paikkakunnan suurimman kauppaliikkeen myymälänhoitajan juttusilla ja esitti omat ajatuksensa ja onnistui perustelemaan ajatuksensa niin hyvin, että saikin luvan kiinnittää laatikon liikkeen ilmoitustaulun viereen. Laatikon yläpuolelle hän sijoitti itse laatimansa ilmoituksen, jonka somisteli jouluaiheisin kuvin. Ilmoituksessa luki: ” Joulupukin kirjelaatikko: Jätä kirjeesi Joulupukilla tähän ja kerro itsestäsi, sekä perheestäsi. Äläkä unohda lahjatoivettasi. Terveisin Joulupukki.” Artturi oli päätelmissään tullut samaan tulokseen, johon päätyi myös kauppaliikkeen esimies. Joulupukin kirjelaatikko saisi lapsiperheet asioimaan juuri niissä kaupoissa, joihin voisi Joulupukin kirjeen jättää. Uskottavasti Joulupukin omaan kirjelaatikkoon. Ja kirjeitähän alkoi tulla. Iltaisin töittensä jälkeen Artturi kierteli kaupassa tyhjentelemässä kirjelaatikkoa ja kotiin päästyään hän availi kirjekuoria. Hellyttäviä olivat lasten kirjeet ja toiveet. Niin kovin hellyttäviä, että Joulumieli valtasi pikkuhiljaa Artturinkin. Suurin osa kirjeistä oli lasten osoittamia lahjatoiveita, jotka yhdessä isän tai äidin kanssa oli viety Joulupukin kirjelaatikkoon. Joukosta alkoi erottua kuitenkin myös toisenlaisia, joiden sisältö alkoi tuntua erityisen liikuttavalta, kuten pikku Elinan kirjeessäkin. Elina Kirjoitti: ” Rakas Joulupukki. Minä tiedän, ettei sinua ole olemassa, sillä isä ja äiti ovat niin kertoneet. Oikeasti aikuiset ostavat lahjat lapsille ja sanovat vain Joulupukin ne tuovan Jouluaattona. Minä en oikein ymmärrä, miksi näin tehdään. Minun pikkusiskoni Tiina ja Taina uskovat vielä sinuun. Tiina ja Taina ovat kaksosia ja viisi vuotta. Tänä Jouluna sinä et tule meille, sillä isä on ollut pitkään työttömänä, eikä meillä ole varaa lahjoihin. Äiti lupasi, että Joulupuuroa me kyllä syödään. Me asutaan vielä omassa talossa, jonka isä on juuri saanut valmiiksi, mutta meidän on pakko myydä se ja muuttaa pois, vaikka en tahtoisi. Isä sanoi, että näin pienellä paikkakunnalla ei löydy töitä ja vaikea on saada taloakaan myydyksi oikeaan hintaan. En minä niistä paljoa ymmärrä, mutta Rakas Joulupukki. Meille kaikille paras Joululahja olisi, jos isä saisi työpaikan. Sellainen lahjatoive taitaa olla vain liian vaikea toteutettavaksi sinullekin Rakas Joulupukki. Varsinkin, kun sinua ei ole olemassakaan. Pikkusiskot toivoisivat nukkekotia ja sellainen taitaa olla enemmänkin Joulupukin alaa. He tulevat kyllä pettymään, mutta me syödään puuroa ja leikitään ja lauletaan joululauluja, niin kyllä se harmitus ohi menee. Oikein hyvää Joulua sinulle Joulupukki toivoo Elina ja….” Kirjeen loppuun Elina oli vielä kirjoittanut perheenjäsenten nimet, sekä osoitteensa. Tällaisia kirjeitä Artturi oli odottanutkin löytävänsä. Ei hän mikään varakas mies ollut, mutta yksin elelevänä, oli palkasta hieman jäänyt säästöönkin. Eikä Artturin tarkoituksena ollut lähteä pientä pesämunaansa tärväämään

toteuttaakseen muutamien lasten lahjatoiveet. Artturin ajatuksena oli ollut etsiä muitakin, joiden jouluilo olisi hiipunut. Hän oli ajatellut ostaa jotain pientä jouluista pakettiin laitettavaa ja Joulupukiksi pukeutuneena käydä toivottamassa Jouluiloa ihmisille, jotka siitä paitsi olivat jäämässä. Myymäläpäällikkö Saukkonen tarkasteli joulunalusajan kassavirtaa ja totesi tyytyväisenä sen kehittyvän aivan kohtalaisesti, näin pikkupaikkakunnan kauppaliikkeeksi. Pahempaa hän oli pelännyt, sillä viimetalvinen sahan palo, oli vienyt monelta työpaikan ja muutoinkin talouskehitys valtakunnassa näytti puskevan lamaa kohti. Hän oli pelännyt lähestyvän taantuman pelottavan asiakkaiden kukkaronnyörit kireämmällekin. Ehkäpä, ehkäpä tuo Artturi Huopikkaan Joulukirjelaatikko toikin asiakasvirtaa liikkeeseen. Ainakin lelukaupan osalta kehitys näytti todella hyvältä. Saukkonen päätti jututtaa Huopikasta selvittääkseen, mistä ajatus oli liikkeelle lähtenyt ja mitä miehen mielessä mahdollisesti kirjeiden taholta piili. ” Eipä tässä kummempia.” Artturi selvitti Saukkoselle saavuttuaan kutsusta tämän pakeille. ”Minä olen yksinäinen mies ja Joulut ovat minulle varsin yksinäistä aikaa. Ihmiset eivät juuri liiku, vaan pysyttelevät perhepiirissä. Ajattelin löytää itselleni hieman Jouluiloa etsimällä ihmisiä, joilta myös jouluilo on poissa. Tuli sitten mieleeni, että suurin menetys on lasten jouluilon kadottaminen. Minulla on hieman säästössä ja voin jonkun pienen Joulutervehdyksen viedä muutamaan kotiin ja siksi tämä kirjelaatikkoajatus. Eihän minulla varaa ole kaikkia toiveita täyttää, mutta pieniä joulupaketteja ajattelin käydä aattona Joulupukiksi pukeutuneena muutamaan perheeseen viemässä ja toivottamassa Jouluiloa heillekin.” ” Kaunis ajatus.” Myönsi Saukkonen, ” Mutta oletko ajatellut niitä lapsia, jotka ovat kirjeen pukin laatikkoon pudottaneet ja heidän pettymystään, kun et voi toivetta toteuttaa.?” ” Kyllä minä ajattelin sitäkin, mutta monet lapset kirjoittavat Korvatunturin Pukille, eikä hänkään lasten toiveita täytä. Vanhemmat ne lahjat ostavat. On kuitenkin perheitä, joihin ei Pukki tule, eivätkä lapset saa lahjoja ollenkaan. Tällaisiin perheisiin ajattelin käydä Joulutoivotuksia tekemässä.” Artturi näytti muutamia valikoituja kirjeitä Saukkoselle. Saukkonen luki hetken kirjeitä äänettömänä. Näytti salaa pyyhkäisevän sormenpäällä silmänurkkaakin. Totesi sitten lopetettuaan Artturille. ” Varsin liikuttavia ovat nämä lasten kirjeet. En ole koskaan edes tullut ajatelleeksi asioita tältä kannalta. Mitäpä jos me tekisimmekin niin…..ehkäpä…ehkäpä. Jätäpä nämä kirjeet tänne, niin ehkäpä me voisimme tuolta liikkeen varastosta löytää jotakin Pukinkonttiin laitettavaa. Aattoon ei enää ole pitkälti, palataan asiaan sitten lähemmin.” Jouluaatto oli pimennyt iltaan ja pikkukaupungin laitamilla kierteli punainen pakettiauto. Ohjaamossa istui kaksi pukinpukuista miestä. Saukkonen ajoi ja Artturi istui apurin paikalla. Puolentusinaa lahjasäkkiä oli kyydissä ollut, miesten lähtiessä liikkeelle marketin pihasta, nyt jäljellä oli enää yksi. Iloisesti yllättyneitä olivat olleet lahjojen saajat ja varsinkin aikuiset olivat olleet hyvin hämmästyneitä ja yrittäneen useammassa paikassa udella, kuka oli ajatuksen takana. Pukit olivat vain myhäilleet ja laulattaneet lapsia, sekä aikuisiakin. Jostakin oli ilmestynyt Joulumieli ja tarttunut niin Pukkeihin, kuin pukkien vierailukohteiden ihmisiin. Jouluiloa oli siis oikeasti olemassa, mutta nyt oli enää yksi paikka jäljellä. Elinan koti. ” Käyppä sinä Artturi tämä viimeinen paikka yksiksesi. ” Saukkonen sanoi ja hymyili leveästi. ” Tämä oli sinulta aivan erinomainen ajatus. Pakko myöntää, että minulla ei näin miellyttävää Joulukokemusta ole ollut pitkiin, pitkiin aikoihin. Ehkäpä me teemme tämän ensi vuonna uudelleen.” Artturi koputti uuden omakotitalon oveen, vaikka oven pielessä olisi ollut ovikellokin. ”Pukki koputtaa aina.” Oli Artturin käsitys Pukin roolista. Nuori nainen tuli avaamaan ovea. ” Ei voi olla totta! Hän huudahti. ” Täällä on Joulupukki.” Huudahdus käynnisti sisällä iloisen kiljunnan ja kaksi pientä lettipäistä tyttöä joulunpunaisissa mekoissaan ryntäsi eteiseen. Pukin nähdessään, ujous kuitenkin voitti ja kasvot menivät vakaviksi ja sormikin näytti pyrkivän suuhun. Pukki pyydettiin toki sisään ja

lahjasäkkiä kantava Artturi astui olohuoneeseen, jossa nurkkaa koristi pieni kauniisti somistettu kuusi. Tavan vuoksi Pukki kyseli kuulumisia ja olivatko lapset kilttejä olleet. Sitten laulettiin yhdessä muutama joululaulu ja tuli aika avata lahjasäkki. Ensimmäisenä nousi esiin paketti, jonka kortissa olivat Tiinan ja Tainan nimet. Paketin koosta ja muodosta voi päätellä nukkekodin piirteitä. Pehmeä paketti löytyi isälle ja pehmeä paketti löytyi äidille. Elinalle, joka ei ollut toivettaan kirjeessä esittänyt oli paketti, jossa oli kirja ja piirustusvälineitä. Hieman Jouluhyvää yhteisesti kaikille. Isän pakettikortin tilalla oli kirjekuori ja samoin oli myös äidin kohdalla. Isän avattua kirjekuoren, hän luki sisältöä yhä uudelleen ja uudelleen. Hän nousi ja halasi Joulupukkia pitkään, kyyneleet kohosivat isän silmiin. Äiti nosti kirjeen pöydältä, johon se isältä oli pudonnut ja luki sen. ” Voi ihanaa. Sinä saat töitä kaupan varastolta. Voi miten uskomaton joululahja.” Äitikin riensi halaamaan pukkia. Kädet vavisten hän sitten avasi oman kirjekuorensa, jossa oli lahjakortti paikalliseen markettiin. Artturi tunsi Joulun taian valtaavan itsensä ja liikutuksen kyyneleet pyrkivät hänenkin silmiinsä, hänen katsellessaan noita nuoria ihmisiä, joiden toivon tulevaisuuteen oli joulu sytyttänyt uudelleen. Pieni Elinatyttö, vain kahdeksan vuotta iältään, tuli ja tarttui Artturi käteen, katsoi kirkkailla lapsen silmillään pukkia silmiin ja sanoi: ” Kiitos Joulupukki. Tämä oli minun elämäni paras joulu. Ja kiitos siitä, että sinä olet sittenkin olemassa.” Myöhemmin illalla Artturi istui rivitalokaksionsa olohuoneessa, omassa tutussa keinutuolissaan. Joulumieli oli vallannut miehen niin täysin, että hän oli yhä Pukin vaatteissa, vaikka niissä pyrki jo hiki tulemaan. Pieni sauna oli ollut jo lämmin hyvän aikaa ja odotti yhä kylpijää, Artturi istui vain keinutuolissaan pidellen kädessään jo jäähtynyttä lögimukia ja muisteli illan mieleenpainuvia tapahtumia. Pienen muovikuusen sähkökynttilät antoivat hämyistä valoaan, jota täydensi pöydällä palava paksu Joulunpunainen elävä kynttilä. ” Kiitos sinulle pikku Elina siitä, että minä olen todellakin olemassa.” Hän kuiskasi hiljaa, nousi sitten ja alkoi riisuutua mennäkseen saunaan.